

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»
ФАКУЛЬТЕТ СОЦІОЛОГІЇ І ПРАВА**

Кафедра теорії та практики управління

**ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ
В ІТАЛІЇ**

Виконала:

Студентка 5 курсу

гр. АМ-42м

Миколаюк Т. С.

Керівник:

професор, д. наук з
держ.упр. Чукут С. А.

Київ 2014

ЗМІСТ

ВСТУП	3
1. Історія впровадження та розвитку електронного урядування Італії	4
2. Нормативно – правове забезпечення електронного урядування Італії	11
3. Основні урядові портали та оцінка надання електронних послуг	12
4. Електронне урядування як засіб подолання основних адміністративних бар'єрів	14
5. Практика впровадження електронної демократії в Італії	17
ВИСНОВКИ	19
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	20

ВСТУП

Оскільки інформація на сьогоднішній день є головною цінністю, а швидкість її передачі ще більшою цінністю, то автоматизація цього процесу - природний відгук на попит. Не стала винятком і Італія, вирішивши змінити саму бюрократичну структуру. Так з'явився електронний уряд Італії.

Треба сказати, що Італія йшла до цього досить довго. Але воно їй зрозуміло, адже необхідно було розробити систему, встановити певні критерії, правові норми, також проблемами установки і обслуговування комп'ютерів, для яких потрібно було найняти додатковий персонал, а це додаткові витрати. Впровадження системи електронного уряду ведуть за собою значні витрати, впроваджують її не тільки із-за зручності або моди на цифрові технології, а й із-за очевидної економії.

Електронний уряд можна охарактеризувати як "автоматизацію процесу надання державних послуг". Тобто за допомогою технічних засобів, Інтернету і сучасних ЗМІ спрощується спілкування між державою і громадянами, державою і приватними компаніями, а також між органами державного управління різного рівня.

Отже, з втіленням в сучасне ділове життя системи електронного урядування з'явилася реальна можливість підняти спілкування в діловій сфері. Воно є одним з інструментів розвитку інформаційного суспільства, який сприяє створенню умов для відкритого і прозорого державного управління. Це форма організації державного управління, за якою відбувається активна взаємодія органів державної влади та органів місцевого самоврядування між собою, з суспільством, людиною та е-громадянином, бізнесом за допомогою інформаційно-комунікативних технологій.

1. Історія впровадження та розвитку електронного урядування Італії

Вперше структурний підхід до використання інформаційних технологій у роботі державної машини в Італії почав застосовуватися в 1993р, з утворенням Уповноваженої групи з інформаційних технологій в державному управлінні (AIPA). У 1996 р як додаток до неї був створений Форум інформаційного співтовариства, складений з представників ряду міністерств.

У 1997 р Форум інформаційного співтовариства підготував документ «Стимулювання розвитку інформаційного співтовариства в Італії: рекомендована схема», в якому містяться вказівки з політики в даній області і стимулюванню роботи міністерств. Застосування ІКТ в наданні послуг населенню було названо одним з основних пріоритетів.

У 2000 р був розроблений і прийнятий урядом перший реальний план будівництва електронного уряду, що передбачав надання послуг в електронному середовищі, E-governmentActionPlan 2000-2002.

У 2001 був зроблений ще один важливий крок - призначено Міністра з інновацій та технологій, який здійснює політичне керівництво і відповідає за політику держави у сфері впровадження електронних технологій. Він очолив Департамент інновацій і технологій, представлений в президії Ради міністрів. На початку 2002 р Міжміністерський комітет з питань інформаційного співтовариства затвердив Рекомендації щодо впровадження цифрових технологій в державне управління і 10 стратегічних цілей у галузі побудови електронного уряду на період до закінчення терміну повноважень уряду (у 2006 р).

У 2003 р Уповноважена група з інформаційних технологій в державному управлінні (AIPA) і Технологічний центр по будівництву та експлуатації приватної мережі державних установ (RUPA) об'єдналися в нову структуру: Національний центр застосування ІТ в державному управлінні (CNIPA). Цей новий орган несе відповідальність за реалізацію планів

побудови електронного уряду, підготовлених Міністром з інновацій та технологій.

З формуванням в 2006 р нового уряду Міністерство інновацій і технологій було перетворено в департамент Міністерства державного управління, перейменованого в Міністерство реформи державного управління та інновацій.

Використання програмного забезпечення з відкритим вихідним текстом - один із складових компонентів італійської стратегії в сфері електронного уряду. Бюджетне законодавство заохочує використання OSS в державних установах.

У травні 2007 р в рамках проекту Атмосфера кооперативного розвитку уряду Італії було засновано інтернет-сховище OSS для державних установ. У червні уряд оголосив про створення комісії з програмного забезпечення з відкритим вихідним текстом OpenSourceCommission, на яку буде покладено функцію регулювання технічного, економічного та організаційного аспектів застосування OSS.

Уряд Італії приділяє величезну увагу забезпеченню прозорості переходу на цифрові технології. Закони про прозорість діяльності державних установ (№241 / 90) і юридична сила електронних документів (59/1997) дали імпульс цифрової революції в органах державної влади країни. Кульмінацією процесу стало опублікування офіційних регламентів цифрового підпису (DPR 513/97) і цифрових протоколів (DPR 428/98). Надалі подібні норми були введені в Єдиний збір законів, що регламентують обіг документів у державних установах (DPR 445/200). Пішла розробка інструментарію для роботи з цифровими підписами та цифровими протоколами, розширення використання електронної пошти та інші кроки по шляху до впровадження повністю автоматизованої системи управління документами в державних установах. Цифровий протокол - найважливіший елемент роботи з переведення управління документацією на цифрові рейки. Ця ініціатива здійснюється на основі рекомендацій Міністерства інновацій і технологій від

жовтня 2003 (закон №14 / 10/2003), що зобов'язують усі державні установи - включаючи державні початкові і середні школи, вищі навчальні заклади, установи центрального уряду, регіональні, провінційні, муніципальні органи влади та об'єднання місцевих органів управління, торгово-промислові палати, державні установи охорони здоров'я та державні підприємства - приступити до впровадження систем управління електронним обігом документів з 2004 р.

Мети ініціативи:

- Автоматизація реєстрації всіх документів.
- Автоматизація адміністративного документообігу.
- Переклад в електронну форму і подальше архівування на цифрових носіях всіх документів.
- Використання електронного підпису в адміністративному документообіг.
- Надання прозорого доступу до цифрових архівів документів і даних.
- Забезпечення максимально високого рівня безпеки при обробці документів і даних і надання доступу до них.

Головне установа, яка керує ІТ в органах державної влади, CNIPA, з штатом 165 осіб (дані за 2006 р.) підпорядковується секретаріату прем'єр-міністра.

<http://www.cnipa.gov.it/site/it-IT/>

Основне завдання CNIPA - сприяння органам влади всіх рівнів в ефективному використанні інформаційних і комунікаційних технологій для підвищення якості обслуговування громадян та обмеження витрат.

- CNIPA бере участь у формуванні загальної стратегії держави з питань інформаційного співтовариства поряд з Кабінетом міністрів і Міністерством реформи державного управління та інновацій; дає консультації з конкретних проектів у сфері ІКТ.

- CNIPA координує розробку та реалізацію проектів у сфері ІКТ; встановлює правила і критерії проектування, розгортання та експлуатації інформаційних систем державних установ, вимоги до впливу таких систем на якість послуг та організаційні аспекти; встановлює критерії і технічні стандарти безпеки, сумісності та продуктивності інформаційних систем.
- CNIPA здійснює нагляд за відповідністю проектів у сфері ІКТ затвердженої стратегії; з цією метою Центр бере участь в проектах окремих міністерств і відомств на початкових етапах і надає допомогу в постановці завдань.
- CNIPA безпосередньо управляє великими міжвідомчими проектами, стимулює широке впровадження інструментарію електронного уряду і розвиває комунікаційну інфраструктуру державного управління.
- CNIPA здійснює навчання у сфері ІКТ всіх працівників державного сектора.

17 лютого 2011 року була проведена прес-конференція міністром Брунетта, щодо внесення змін до «Кодексу електронного урядування», який отримав назву «Кодекс електронного урядування» - частина 2.

Нововведення відбулися в таких статтях:

Забезпечення юридичної значимості документів, незалежно від виду носія (статті 20-23 (4)). Нова редакція «Кодексу» вводить систему електронного маркування, що поміщається та роздруковуються самим громадянином, електронні документи для підтвердження відповідності паперових документів електронним.

Юридична значимість електронних документів (ст. 22, 23, 23 (2), 23 (3)). Нова редакція «Кодексу» містить вказівки щодо юридичної значущості електронних копій документів, розглядаючи різні можливі варіанти (електронна копія паперового документа, електронний дублікат та ін.).

Забезпечення довготривалого збереження електронних документів (ст. 43-44). Передбачається, що процесом забезпечення збереження документів управляє відповідальна особа, яка має право скористатися послугами, які надають відповідні гарантії державних або приватних постачальників послуг. У державних органах такі особи мають право засвідчувати процес оцифровки і збереження, використовуючи (якщо це необхідно) послуги акредитованих служб зберігання. Норма вводить поняття акредитованих служб зберігання (Conservatoriaccreditati), які отримують від уповноваженого органу з впровадження ІКТ в державному управлінні (DigitPA, див. <http://www.digitpa.gov.it/>) підтвердження виконання ними вимог з безпеки і надійності, що забезпечують збереження електронних документів.

Сертифікована електронна пошта (ст. 6 і 65). Сертифікована електронна пошта (Postaelettronica certificata, PEC) стає засобом швидкого, більш безпечного і надійного спілкування з державними органами. Громадяни можуть використовувати PEC в якості засобу ідентифікації, уникаючи тим самим використання електронних цифрових підписів. Той же ефект поширюється на повідомлення, переслані по PEC з дотриманням технічних регламентів. Обмежується число випадків, в яких потрібно використовувати ЕЦП, і передбачається можливість використання більш простих способів підписання, якщо це не шкодить безпеці та надійності.

Сайти державних органів і прозорість державного управління (ст. 54). Новий «Кодекс» розширює обов'язковий контент офіційних сайтів державних органів. Передбачається публікація оголошень про проведення конкурсів. «Кодекс» зобов'язує державні органи підтримувати актуальність даних та інформації, які за законом повинні бути розміщені на сайті.

Задоволеність громадян (ст. 54 і 63). Державні органи зобов'язані вживати відповідних заходів для постійного моніторингу задоволеності своїх "клієнтів" он-лайн послугами.

Публікація форм в Інтернеті (ст. 57). Державні органи зобов'язані публікувати в мережі перелік документів, необхідних для отримання державних послуг (включаючи діючі форми), і не вправі вимагати використання форм, що не були опубліковані. Невиконання вимоги про публікацію форм буде враховуватися при оцінці діяльності відповідних відповідальних осіб.

Передача інформації через Інтернет (ст. 58). Держава не вправі запитувати інформацію, яка у нього вже є. Щоб уникнути повторного подання громадянами одних і тих же даних, органи, що відповідають за ведення державних баз даних, повинні будуть підготувати відповідні угоди для забезпечення вільного доступу інших державних органів до наявної у них інформації.

Інформаційна взаємодія між комерційними організаціями та державними органами (ст. 5а). Обмін інформацією та документами (у тому числі для статистичних цілей) між комерційними організаціями та державними органами повинен йти тільки з використанням ІКТ.

Доступ до інтернет-послуг (ст. 64 і 65). Для отримання доступу до державних послуг, що надаються через Інтернет, можуть, крім електронного посвідчення особи і національної сервісної карти, використовуватися й інші інструменти, що забезпечують ідентифікацію запитувача послуги людини.

Електронний підпис (ст. 1 п. 1, і ст. 28 п. 3-біс). Вводиться поняття електронного підпису (*firmaelettronicaavanzata*), який можна буде використовувати для підписання повністю легітимних електронних документів. В результаті лібералізується ринок електронних цифрових підписів, з умовою, що інформація про власника сертифіката і про межі його повноважень міститься в окремому електронному сертифікаті, доступному в мережі.

Електронне посвідчення особи і національна сервісна карта (ст. 64). Обидві ці карти можуть використовуватися для цілей електронної ідентифікації.

Системи електронних платежів (ст. 5). Новий «Кодекс» дозволяє використання ряду інструментів (кредитні, дебетові та передплачені картки, інші існуючі інструменти для проведення електронних платежів), для оплати послуг державних органів. Державним органам дозволяється також користуватися послугами приватних компаній для отримання платежів.

Електронні реєстри, електронні справи і прозорість державного управління (ст. 40-біс і 41). Передбачено, що будь-яке повідомлення, передане за допомогою сертифікованої електронної пошти між державними органами, або між державним органом і громадянином / організацією, має бути зареєстроване в електронній системі. Орган, відповідальний за відповідний процес, формує документи і дані в електронне справу, забезпечене спеціальним ідентифікатором.

Бази даних, що мають національне значення (ст. 60). У новому «Кодексі» перераховані бази даних національного значення: національний реєстр географічних даних, національний реєстр населення, національна база даних державних контрактів, реєстри судових рішень, реєстр юридичних осіб, автоматизовані архіви з питань імміграції та надання притулку.

Інформаційна безпека (ст. 51). Новий «Кодекс» приділяє велику увагу питанням, що стосуються забезпечення безперервності ділової діяльності і відновлення після катастроф. Державні органи повинні підготувати відповідні плани, що забезпечують, у разі стихійного лиха, безперервність їх діяльності з надання ключових послуг і відновлення нормальної роботи.

Відкриті державні дані (ст. 52 і 68). Новий Кодекс звертає особливу увагу на відповідальність державних органів за оновлення, поширення та надання можливості комерційного використання державних даних згідно з принципами «відкритого уряду».

2. Нормативно – правове забезпечення електронного урядування Італії

Назва	Правовий статус	Опис	Дата	Посилання
Звід нормативів по цифровому управлінню	Підзаконний акт	Звід спрямований на створення чіткої нормативної бази для розробки системи «електронного уряду» і підвищення ефективності та доступності органів державного управління. Звід вимагає від державних адміністративних органів: обміну певною інформацією електронними засобами; створення мінімального набору інформації і послуг, доступ до яких можна отримати через інтернет-сайти; спілкування по електронній пошті, зокрема для обміну документами та інформацією; прийому платежів від громадян і організацій в режимі онлайн; використання електронних посвідчень особи і «національної картки послуг» як стандартного засобу для доступу до послуг онлайн.	Березень 2005 р.	http://ec.europa.eu/idabc/en/document/4820/5684
Законодавчий декрет про електронні цифрові підписи	Закон	Декрет привів законодавство про електронні цифрові підписи у відповідність до Директиви ЄС про ЕЦП	Лютий 2002 р.	
Закон про адміністративні	Закон	Законодавчий акт, що встановлює основні	Серпень 1990 р.	http://www.giustizia.it/cassa

процедури та доступ до адміністративних документів		принципи в області обміну інформацією з органами державного управління.		zione/leggi/1241_90.html
Звід нормативів із захисту даних	Закон	Модернізує, доповнює і зводить воедино італійське законодавство в галузі захисту даних, вводить важливі нові правові норми і призводить національне законодавство у відповідність до європейських.	Червень 2003 р.	http://www.garanteprivacy.it/garante/doc.jsp?ID=1105372
Законодавчий декрет про електронну торгівлю	Закон	Реалізує в національному законодавстві Директиву ЄС про електронну торгівлю	Травень 2003 р.	http://www.parlamento.it/parlam/leggi/del/eghe/03070dl.htm
Звід нормативів про державні замовлення	Закон	Реалізує нові директиви ЄС про державні замовлення, включаючи положення про електронні закупівлі	Квітень 2006 р.	http://gazzette.comune.jesi.an.it/2006/100/11.htm

3. Основні урядові портали та оцінка надання електронних послуг

Italia.gov.it

www.italia.gov.it

Портал систем електронного уряду для громадян, запущений в 2002 р, служить єдиною точкою доступу до інформації та державних електронних служб: користувачеві досить вказати свою приналежність до тих чи інших категорій (чоловік, жінка, літня людина, студент, батько, безробітний, іммігрант і т.п.) і тематичну область (юридичні служби, охорона навколишнього середовища, житлово-комунальне господарство, оподаткування тощо), щоб скористатися потрібними електронними формами чи послугами. Ряд послуг виявляється повністю в електронному середовищі,

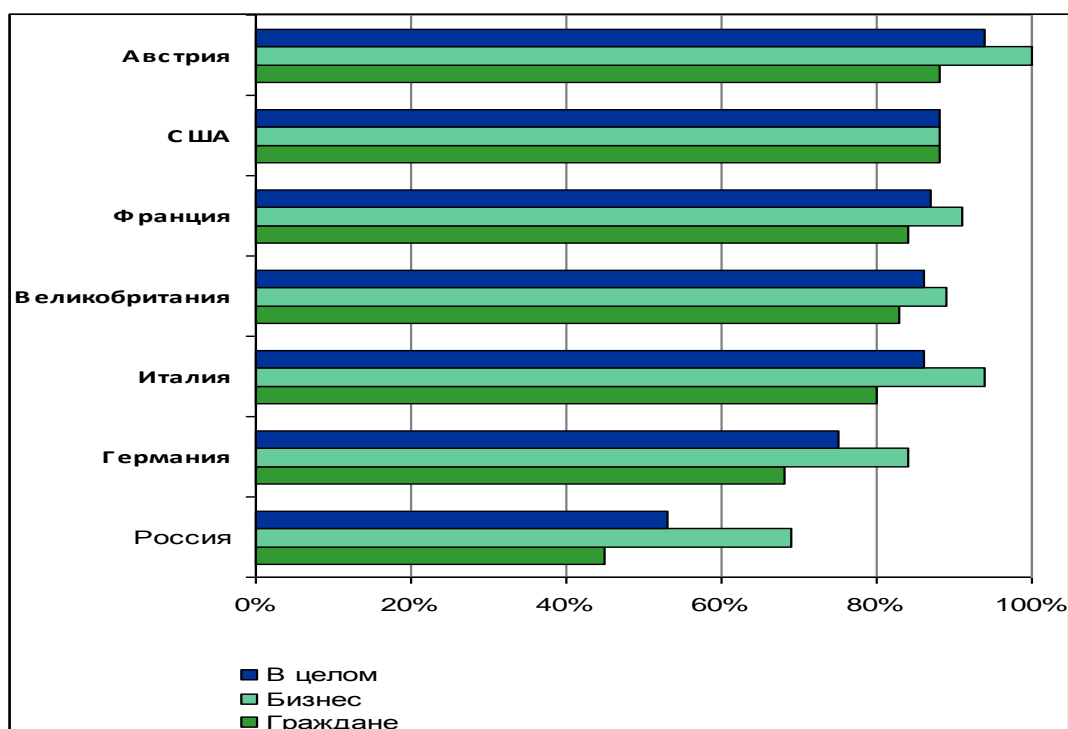
скористатися ними можна за допомогою індивідуального ПІН-коду або картки NationalServicesCard (CNS).

Impresa.gov.it

www.impresa.gov.it

Портал систем електронного уряду для підприємств, запущений в березні 2005 р, служить єдиною точкою доступу до інформації та державних електронних служб, представленим на сайтах різних установ. Доступ до форм та послуг організований за трьома тематичними областями: компанії та органи державної влади; розвиток компаній; новаторство і навчання. В окремому розділі організований персоналізований доступ через віртуальне «одне вікно» до послуг, що надаються різними установами, але об'єднані деякою метою користувача. Доступ до цього розділу здійснюється по картці NationalServicesCard (CNS) або по смарт-карті.

Оцінка доступу до електронних послуг представлена на графіку. Отже, як ми бачимо, Італія є досить розвиненою в електронних послугах та ними активно користуються громадяни, підприємці і інші.

4. Електронне урядування як засіб подолання основних адміністративних бар'єрів

В Італії на початку дев'яностих років основні вимоги громадян і підприємств стосувалися полегшення адміністративних бар'єрів і зниження витрат на бюрократичні процедури. Дійсно, основними серед головних негативних сторін італійської системи управління в той період були:

- Складність, і найчастіше марність бюрократичних бар'єрів, які тиснули на споживача, на підприємства і навіть на самі органи державного управління;
- Законодавча інфляція (більше 35000 первинних законів);
- Заплутане і мало зрозуміле законодавство (двозначність, протиріччя, повторення і нашарування одних правил на інші).

Тому, було запроваджено проект «Адміністративна реформа».

З цієї причини, для успішної реалізації реформи було дуже важливо розробити початкову стратегію, яка б допомогла скоротити бюрократичні витрати і зменшити адміністративні та законодавчі бар'єри для споживачів і підприємств. Отже, для того, щоб отримати згоду на проведення реформи з боку громадян і підприємств, було прийнято рішення зробити пріоритетним напрямком реформи впровадження ряду важливих інновацій, в основі яких лежить використання нових інструментів адміністративного спрощення, таких як:

- самосертифікація, яка покликана замінити більшість довідок, які видаються органами державного управління для пред'явлення в інші державні органи;
- заява про початок діяльності є «неявною згодою адміністрації» і замінює велику кількість ліцензій і дозволів;
- об'єднане засідання служб замінює різні адміністративні заходи;

- «щорічні закони про адміністративне спрощення» виявляють процедури, дозволи та ліцензії, які Уряд може скасувати або спростити за допомогою постанови;

- одне вікно для прийому споживачів і підприємств (для відкриття промислових підприємств, для видачі дозволів на будівництво, для автомобілістів і т.д.)

Завдяки новим нормам адміністративного діловодства (які зараз зібрані в єдиний кодекс):

- Понад 95% довідок були замінені процедурами самосертифікації, які всього на всього вимагають підпису споживача на «простому аркуші білого паперу» (звільнені від оподаткування);

- Також як і раніше залишається можливість використання факсу та електронних засобів передачі даних;

- Органи державного управління більше не мають права вимагати надання довідки в тому випадку, якщо може бути використана процедура самосертифікації;

- Видача фальшивих довідок допомогою самосертифікації суворо карається (таким чином, у 2000 році тільки 0,4% від усіх заходів щодо контролю виявили порушення у цій сфері);

- Законодавство передбачає «остаточне скасування довідок» до кінця 2005 року, завдяки розвитку системи електронного обміну даними між архівами державних відомств.

В Італії, створення законодавчої бази високої якості було з самого початку однією з основних цілей реформи, за добре відомих причин: ключова роль законодавства для збільшення економічного зростання; криза традиційної системи управління «наказ і контроль»; необхідність вийти за рамки простого ослаблення державного регулювання і перейти до реалізації політики створення якісної регламентації, і розробити для цього особливу стратегію, інструменти та структури.

Серед інструментів слід виділити наступні:

- Програма по адміністративному спрощенню, що складається з ряду етапів, заснована на «щорічних законах про адміністративне спрощення», і дозволяє Уряду скасувати або спростити існуючі процедури, дозволи та ліцензії за допомогою видання відповідних постанов (хоча заснована на законодавчій базі);

- Систематизація і об'єднання діючих законів і постанов (іноді вдаючись до допомоги «гільйотини»);

- Центральний електронний реєстр адміністративних процедур;

і головним чином:

- Аналіз наслідків впровадження нормативних актів, використовуваний на даний момент в 20 країнах - членах ОЕСР.

Центральним органом, відповідальним за реалізацію реформ був експертний комітет, створений при Раді міністрів, під політичним керівництвом Міністра державної служби та реформи держави. Він мав виняткові повноваження у сфері контролю «якості нормативних актів», проведення аналізу наслідків впровадження нормативних актів, а також реалізації програм по адміністративному спрощенню і систематизації. З 1999 по 2002 рік цей комітет виконав чудову роботу з реформування системи регулювання в Італії, яка була високо оцінена ОЕСР: «Починаючи з 1997 року, в рамках проведення «Реформ Бассаніні» було реалізовано багато конкретних заходів. Звідси випливає, що Італія добилася швидкого та значного прогресу у використанні інструментів, заснованих на застосуванні кращих практик у сфері якості нормативного регулювання. Наступний графік показує, що використання п'яти ключових інструментів, рекомендованих ОЕСР для застосування в області якості регулювання, значно збільшило рівень життя в країні між 1998 і 2000 роками». Незважаючи на це, новий кабінет Берлусконі за незрозумілої причини розпустив центральний експертний кабінет, починаючи з другої половини 2002 року, і призупинив реалізацію заходів щодо поліпшення якості нормативного регулювання.

5. Практика впровадження електронної демократії в Італії

Останнім часом в Західній Європі і США розвиваються нові механізми прямої демократії. Наприклад «електронна демократія» (кібердемократія), якою називають використання електронних комунікаційних засобів, таких як Інтернет, наприклад, для покращення демократичних процесів в розвинених країнах. Це поняття ще надто молоде, щоб робити якісь певні висновки, або виголошувати рецепти, і багато що в майбутньому залежатиме від того, як цю концепцію будуть втілювати уряди, громадянські об'єднання та товариства по всьому світі.

Однією з таких форм є надання громадянам можливості обговорення рішень місцевої ради, або ж навіть парламенту. В рамках подібної форми чільну роль грає наявність доступу до Інтернету, оскільки подібні дискусії на практиці стають дуже активними та гарячими, а також відповідних технічних рішень, таких як форуми, блоги та чати. Подібний експеримент було проведено в Італії, в місті Болонья у січні-лютому 2002 р., коли було створено структуровану систему онлайн-дебатів в рамках проекту «DEMOS», причому перша тема для публічного обговорення стосувалась дорожнього руху. Практично було створено Інтернет-форум, який регулярно моніторився місцевими органами самоврядування, і де громадяни могли вільно висловити свою думку. Було видано окрему постанову, згідно якої місцеві органи влади повинні були активно використовувати поради громадян, відповідати на їх запитання, а також на основі дописів виділяти та аналізувати нагальні проблеми. Трохи інша схема була використана в Модені, де замість форуму було створено систему листка новин (newsletter), на який громадянин підписувався, залишаючи свої персональні дані, і натомість отримував можливість постійно або на поштову скриньку, або на мобільний телефон, регулярно отримувати інформацію про плани міськради. Він також міг задавати питання електронною поштою з гарантією відповіді у законодавчо встановлений час. Крім того, було створено ряд онлайн-консультаційних

центрів, а також проводились онлайн-опитування. Аналогічні експерименти також проводились в інших італійських містах на рівні місцевих органів самоврядування. При цьому найбільша активність спостерігалась не з боку окремих громадян, а з боку асоціацій чи неформальних організацій (експеримент в Гроссето у 2002 р.), хоча у випадку соціальних питань активність громадян була співставною.

Даніела Батісті, італійський міністр інновацій та технології, втім, робить невтішний висновок – подібна форма електронної демократії не може бути побудована знизу, і тим паче не стане результатом впровадження суто технологічних рішень. Вона може бути впроваджена тільки у випадку її визнання на політичному рівні.

ВИСНОВКИ

Отже, розглянувши електронне урядування Італії, можна зробити висновок, що воно вже є досить розвиненим, хоч і існує ряд проблем, що ще потребують вирішення.

Існують електронні портали, за допомогою яких громадяни отримують ту чи іншу потрібну інформацію. Веб – сайти постійно оновлюються.

Отже, проаналізувавши, електронне урядування Італії, можна сказати, що воно виконує такі стратегічні завдання:

- забезпечення прав громадян на доступ до всіх видів відкритої державної інформації, що має індивідуальну та суспільну значимість;
- залучення громадян до участі у державних справах;
- вдосконалення технології державного управління;
- подолання інформаційної нерівності;
- організація надання послуг юридичним та фізичним особам в інтегрованому вигляді дистанційно — через Інтернет та інші засоби;
- перебудова відносин з громадянами;
- сприяння розвитку економіки;
- системоутворювальне законодавче забезпечення.

Перехід до електронного урядування – важливий та, на мою думку, необхідний крок. Адже, завдяки, впровадженню електронного урядування, громадяни мають доступ до інформації, влада працює більш прозоро, відбувається економія ресурсів.

Список використаних джерел:

1. Бассаніні Франко «Реформа государства: реформа органовгосударственнойвластиИталии»
2. Дзюба С.В., Жилияев І.Б., Полумієнко С.К, Рубан І.А., Семенченко А.І. «Електронне урядування. Опорний конспект лекцій».; за ред. А.І. Семенченка. – К., 2012
3. Камінська, А. Камінський, М. Пасічник та ін. «Зарубіжний досвідупровадження електронного урядування» ; за заг. ред. д-ра наук з держ. упр., проф. С.А.Чукут. – К., 2008. – 200 с.
4. Чугунов А.В. «Електронний уряд: ефективність політики впровадження інформаційно – комунікаційних технологій в державному управлінні» - 1900р. – Санкт-Петербург
5. www.impresa.gov.it - Урядовий портал
6. www.italia.gov.it – Урядовий портал
7. <http://www.cnipa.gov.it/site/it-IT/>
8. <http://rusrim.blogspot.com/2011/02/ii.html>